

отъ нея, разбра, че и мечката си ловеше по месечината раци, но горкото му сърдце се бѣше смѣкнало нѣкжде долу — не го стѣщаше.

— Рашко, Рашко, да ти опустѣе даначето и главата! Заради тебе стана това!

И очитѣ му не се отдѣляха отъ мечката! А тя нищо не подозираше и спокойно продължаваше да обръща камънака и съ лапитѣ си майсторски да лови раци.

Но право е: звѣръ било, човѣкъ било и то има сърдце и при внезапна среща всѣки се изплашва. Та и мечката! Дойде тя предъ вцепенения дѣдо Гандьо, обърна камъка предъ него и бързо загреба съ лапитѣ си въ мжитката пѣсѣка по дъното и се изправи. Изправи се съ протегнати лапи точно предъ дѣда Гандя, а въ лапитѣ ѝ, надъ загребания пѣсѣкъ, замърдаха две-три рачета. И тъкмо да наведе муцуна да ги излапа,

дѣдо Гандьо, като помисли, че тя ги дава нему, събра последни сили и извика срещу нея:

— Азъ не ща раци!

Че като изрева оная мечка, че като се цамбурна въ водата назадъ, че като хукна изъ рѣката, отиде та се не видѣ! Тя нагоре, дѣдо Гандьо презъ букака. Докато отиде човѣкътъ въ колибата и го втресе!

Залежа се горкиятъ на постеля, та день, та два, все по-зле и по-зле! Баба Гандьовица се подпрѣ на хурката и куцукъ-куцукъ отиде при Тодорица Тупчийката, дето ѝ думатъ! Дойде тя, пжпа му завива, вжгленъ му гаси, врачува му, но отъ нищо не му мина! И на четиридесетия день си умрѣ, горкиятъ! Цѣло село го пожали!

Богъ да го прости, много години вече се минаха отъ тогава, но и до днесъ всѣки казва, че това опустѣло Рашково даначе стана причина да умре човѣчецътъ!

Ганчо Абаджиевъ

СТЕФАНЪ КАРАДЖА

Безстрашенъ синъ на робско време
за насъ си ти, о Караджа,
и ний, които днесъ растеме,
прикланяме предъ тебъ чела!

Гората шушне, вѣтъръ пѣе,
но где си ти, любимъ юнакъ,
къде си — знаме да развѣшешъ,
закрилникъ смѣлъ да бждешъ пакъ?

Навеждатъ дървесата клони,
като че плачатъ и скърбятъ,
тжжатъ и сини небосклони,
тжжи и родниятъ ни кжтъ!

Балканътъ, сякашъ, тихо стене,
оплаква вѣрния си синъ,
а ний, които днесъ растеме,
по твоя свѣтълъ пжтъ въ врвимъ!

Ненчо Савовъ